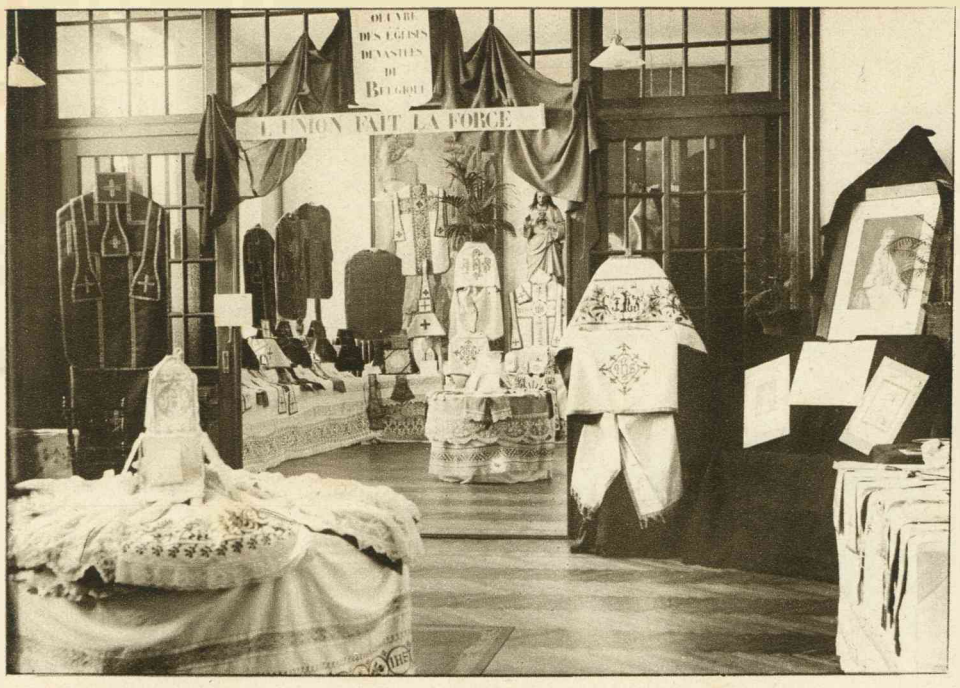
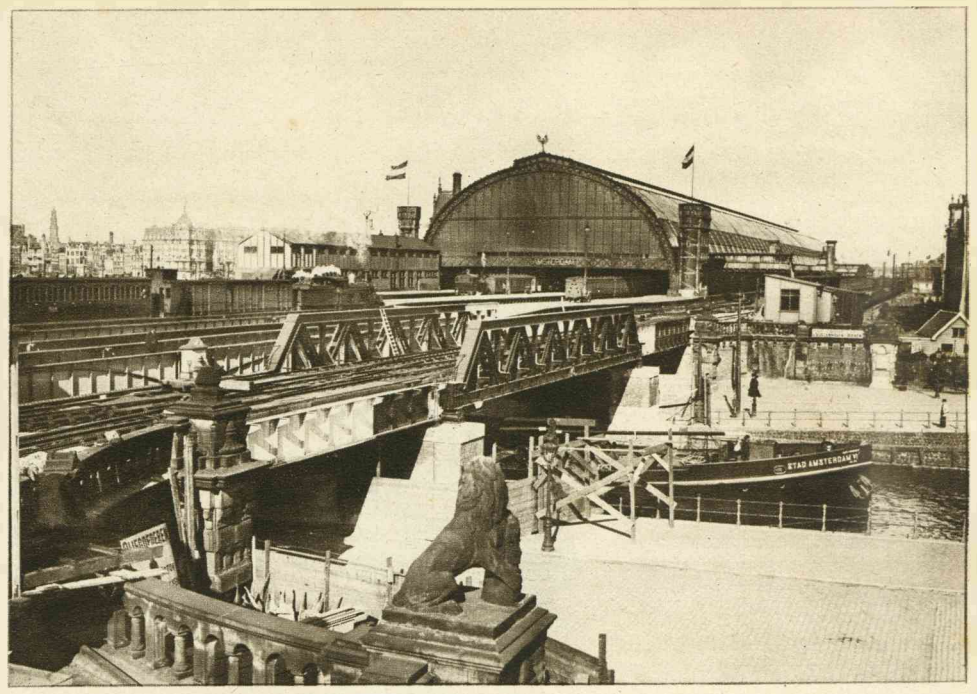

VOOR BELGIË'S VERWOESTE KERKEN.
In het klooster van het H. Hart in de Newtonstraat te 's-Gravenhage, is een tentoonstelling van kerkelijke gewaden, enz., ingericht ten bate van de in België verwoeste kerken. Onze foto geeft een hoekje der expositie. (*foto v. Tol.*)

EEN BELANGRIJK BOUWWERK VOLTOOID.
De viaduct aan de Oostzijde van het C. S. te Amsterdam, dat thans is voltooid. Met eenige plechtigheid is deze viaduct door de spoorwegautoriteiten beproefd en van den aannemer, de firma De Vries Robbe, overgenomen. (*V.F.B.*)

de juffrouw niet om vragen. Dit alles vertelde Betje op een toon vol medelijden, tot juffrouw Van den Bosch den woordenvloed afsneed door kortaf te zeggen :

„De werkvrouw kan den stoel nemen!" Ze verdiepte zich hierop weer in haar lectuur en dacht aan dit voorval niet meer. Eenige uren later werd ze echter wederom door Betje gestoord, die haar mededeelde :

„Juffrouw, Mie de werkster heeft den stoel gehaald en komt u even bedanken." — Juffrouw Van den Bosch maakte een afwerende beweging. Ach, neen, alsjeblieft geen onnoodige drukte! Het hielp evenwel niet, want achter Betje vertoonde zich reeds de magere door harden arbeid eenigszins gebogen gestalte van Mie, de werkvrouw.

„Ik kom de juffrouw eris effen bedanke four die mouie stoel. Jansie is de hemel te rijk! Ik houp maor, dat we u er niet fan berouf e!"

Juffrouw Van den Bosch trok een verschrikt gezicht. Dit plat-Amsterdamsch pijnigde haar voor elke inbreuk op de aesthetiek zoo gevoeligen smaak.

„U berooft mij in 't geheel niet," antwoordde zij. „Zooals u ziet, heb ik nog stoelen genoeg."

„Jao, juffrouw! Maor toch geift niet ieder graag fan 't gein, waor ie genoeg fan heift!"

Agatha keek de werkvrouw verrast aan. Wat deze zei was geen nieuwe wijsheid. Het klonk echter zoo eenvoudig, zoo zonder bitterheid.

Onderwijl haalde de vrouw uit haar karbies een vlierstruik te voorschijn en ging voort :

„En dit moet ik u geife fan men dochtertje Jansie. As de juffrouw sou choed wil weise om 't aon te neme, we hebbe niks beters!"

Agatha lachte verlegen. „O, vlier," zei ze. „Bloeit ze al?"

„Jao, we hebben een boompie in 't tuintje en dat ziet Jansie iedere morrege fan uit d'r bed. Da's alles wat ze fan 't foorjaor siet."

„En deze eerste twijgen zal ik het kind ontnemen?"

„Jao, seiker, juffrouw! Weis u soo choed. We hebben niks anders.

GEN. TOWNSHEND,
de opperbevelhebber der Eng. troepen in Mesopotamië, die met zijn leger zoodanig door de Turken was ingesloten, dat hij de belangrijke plaats Koet-el-Amara met haar bezetting heeft moeten overgeven.

Maor..... maor..... as 't eris sijn mocht, dat ik de juffrouw fan dienst kon weise....? Je kan nooit weite, wat de eine mins foor de andere sijn kan?"

Agatha schoot onwillekeurig in een lach bij deze woorden en daarom ging de werkvrouw voort :

„Jao, juffrouw, al is 't ook, dat u 't geld foor 't opscheppe heit, an ons heit u een weldaad bewese en ten lange leste wordt dat toch beloond. Neemt u me daorom niet kwaluk da'k fan weiderdienst gesproke heit...."

En haastig verwijderde ze zich, terwijl juffrouw Van den Bosch haar met groote oogen nastaarde. In de hand hield ze den bloeienden vliertak, die een aangenamen geur verspreidde. Vlier in Mei! 't Was niets bijzonders voor een dame van de wereld, die hecht er meer waarde aan in Januari; dan wordt de naar de regelen der kunst getrokken bloemtak waardig gekeurd een vaas in den salon te sieren.

Maar toch, deze tak uit het kleine arme-lui's-tuintje? De vreugde en hoop van een doodziek kind....! „Alles wat ze van het voorjaar ziet!" had de moeder gezegd.

Het overweldigde Agatha.

Haastig liep zij naar de deur doch 't was te laat, de vrouw was vertrokken.

En ze had niet eens haar naam en adres of naar het zieke kind gevraagd. Ze zette zich nadenkend in een gemakkelijken schommelstoel, sprong weer op en ging voor haar schrijfbureau zitten, het hoofd in de hand gesteund.

Ze dacht aan het arme zieke kind, voor wie de afgedankte leuningstoel een ongekend geluk was, een wieg om de zieke leden op uit te strekken.

En dat kind keek dagelijks naar den vlierstruik, zich verheugende over diens bloei.

Dit kleine hart was dus nog rein en tot dank gestemd en de moeder was, ondanks haar armoede niet verbitterd.

Agatha dacht tevens aan een gesprek van den vorigen avond. Het ging over de ongelukkige economische toestanden van den huidigen tijd, over armverzorging en openbare weldadigheid, en Agatha had naar aanleiding hiervan gezegd : „Och, het helpt toch immers niet.

Armoede is niet te overwinnen; het is als 't ware een Danaïdenvat. Wat zou 't helpen als ik al mijn geld aan de armen gaf. De algemeene ellende zou daardoor in 't minst niet veranderen."

Daarop had dokter Goedhart zich tot haar gewend en haar op halfluiden toon geantwoord :

„Als u den Bijbel citeeren wilt, juffrouw van den Bosch, moet u het niet half doen. De tekst luidt verder : „en men heeft de liefde niet, dan heeft het geen nut. Een gave geeft alleen zegen en geluk als men er een deel van zijn hart bijgeeft."

DE NEDERLANDSCHE AMBULANCE TE BUDAPEST.
De dochter van den oud-minister A. Kuyper, mejuffrouw J. Kuyper, hoofdverpleegster der Nederlandsche ambulance te Budapest, die gevestigd is in het Wechselman'sche Blinden-Instituut.

Dr. ABRAHAM KUYPER,
gefotografeerd te Berlijn, dat hij heeft aangedaan op zijn reis naar Budapest, waar hij zijn dochters bezocht, die in de Hollandsche ambulance aldaar werkzaam zijn.

DE 1 MEI-VIERING TE AMSTERDAM. (*V.F.B.*)
De federatie Amsterdam der S. D. A. P. en de Amsterdamsche Bestuurdersbond hielden Maandagmiddag ter viering van den één-Meidag een straatdemonstratie. Onze foto geeft den kop van den stoet.

UIT DE SCHERMWERELD.
De bekende Amsterdamsche Schermleeraar Prof. L. van Humbeek tijdens een partij met zijn leerlinge E. Verfailles, toekomstig schermleeraresse.